

Олександр Медко

ХОРА
Хора

Вірші. Червень–грудень 2014 року

Запоріжжя
Дике Поле
2017

УДК 821.161.2-1

ББК 84(4=Укр)

М42

Фотографії Данила Бондаренка,
учасника АТО

Медко О.

М42 Хора: Вірші. — Запоріжжя: Дике Поле, 2017. — 60 с.

ISBN 978-617-7433-35-3

Хора — (з давньогрецької) простір. Вмістилище всіх аналогій, метафор, архетипів. Простір, який концентрує в собі духовний зміст країни, культуру, національну ідентичність.

УДК 821.161.2-1

ББК 84(4=Укр)

Видання друге, доповнене

ISBN 978-617-7433-35-3

© Олександр Медко, 2015, 2017

© Дике Поле, оформлення, 2017

* * *

Коник грає – смерть гукає,
світло впало золоте.
Недалеко вже до раю,
промінь броди проміряє,
невід з річки вибирає –
літо бабине плете.

У безмежності прозорість
розчиняється – тече
простір в далі неозорі,
де нічні і денні зорі
рухаються у покорі:
світ божественних речей.

Осінь чиста – темінь зряча
у колодязі блищить.
Молодість була, неначе
подих пристрасний, гарячий,
а сьогодні коник плаче,
смерті, як прозрінню, вчить.

* * *

У тім селі маловідомім,
неначе у страшному сні,
у досвіт сонний вийшов з дому
та опинився на війні...

Десь там є балакуча Рада,
під куполом скляним гуде,
а тут після атаки «Граду»
природно, зримо смерть іде.

Без каптура і не з косою,
буденно знищує народ
і кропить божою росою
ще зовсім теплий заворот

від вибуху. Світає. Літо.
Вже видно темноти межу... Це
я! Це я, «братами» вбитий,
лицем до Господа лежу.

* * *

Вже є Верховного наказ,
і завтра, рано вранці,
туди, де проросійський сказ,
піду з похідним ранцем.

Я знаю: шлють на смерть мене
в пекельну, братську бойню,
де не добро, а зло і зло,
щоб був себе достойний.

Там, у безпам'ятті подій,
в лісах краснолиманських,
в озерній синяві води
пливуть у вічність бранці.

Там смертний час рахує дзвін,
дрижать Святії гори,
і не питай, по кому він,
бо вже чатує горе.

Не розмовляй, мовчи, боєць,
нехай гудуть прокльони
тяжкі, як присланий свинець
від Волги і від Дону.

* * *

Мати з батьком проводжають сина
на війну в луганський східний край.
Невесела і похмура днина:
вітер гонить хмари, мов курай.

Вечоріє. П'ють озерні води
темноту – і пісня в небеса,
суміш бунту, рабства і свободи:
есаул-газманівська попса.

І не кличе Батьківщина-мати:
на білбордах їжа і авто.
І не в змозі батько розказати
сину, що воно – АТО.

* * *

Це – ворог твій підступний
обчислює ходи
і кожен крок наступний,
щоб замести сліди.

Це – звір, що скаженіє
від крові і від втрат.
І плаче, і німіє.

Це – ворог твій і ... «брат».

* * *

Перемога, то від Бога...
Рух стрімкий, кидок, вогонь.
Блокпости стоять убогі,
цівку* стиснула долонь.

Вийшли, вирвались з облоги.
Може, яв це, може, сон?
Де ж та чортова підмога?
Де сусідній батальйон?

Перемога? Ніч висока.
Смерті і життя кордон.
«Градом» скошені жорстоко
побратими – персть** їм схрон.

І ні жаху, і ні болю,
ми в оточенні мерців.
Чисте поле. Чорне поле.
Вічно молоді бійці.

* Цівка — частина зброї, що закриває ствол.

** Пёрсть — земля.

* * *

Садами й зорями цвіло,
у мальвах й ружах дивних.
Давно вже наче й не село,
та все ж співають півні.

Хто хліб ростив, хто пив вино,
і дух сковородинський
заколосився тут давно:
слов'яни ж – не ординці.

Липневий Сіверський Донець
густі тумани стелить
заглибинами – навпростець
на гору, на Веселу.

Не сходи, тумане, хмари йдуть,
як Вічності причастя.
Несуть мерців в останню путь –
це місто зветься Щастя.

* * *

Я вивіряв у цю вечірню мить:
і що воно, і як воно болить.
Могутнє серце, пам'яті руїна,
сплетіння сонячне – моя країна.

* * *

*Ворогом від ворога
звільнена-врятована
дорого, ой дорого –
хто вона, що вона?*

Микола Холодний. 1960 р.

Був такий поет – Холодний.
Не безрідний, не голодний,
із чернігівських, пророк,
мав сміливість, як порок.

Одинак, без компромісів,
вовк степів, а жив у лісі,
у переплетінні злук,
між поетів – сам павук.

Мав криву, як серп, усмішку
на співців, що тишком-нишком
з торбою від «патріота»
залицялись до народу.

Мріяв, щоб у вишиванках
«патріотам» грали зранку
мертвяки пісень козацьких
ті, що сплять в могилах братських.

Сам вже порох той Холодний,
без відзнак і не народний...
«Сюр» поета не про нас,
та в горбах-гробках Донбас.

* * *

Чи наснилося, бо не природно,
щоб у лютому вибухнув грім.
Чи то кара, чи чудо господнє,
та здригнувся опівночі дім.

Серед ночі, промерзлої ночі,
животів та тримався Майдан:
серце – з серцем і далі пліч-о-пліч,
поєднання кайдан-громадян.

Вже лякаюсь від вибухів свята
на землі, де війна без війни,
мир без миру, публічні комбати
й винні біженці без вини.

Де людські і небесні закони?
Збожеволіли ситі боги.
Обеліски: гроби-терикони
чи братерських, чи братських могил.

* * *

І що у тім? Блакитне й золоте.
Як день і ніч – буденне і одвічне,
таке просте, таке воно просте,
аж бачиш сокровенне, потойбічне.

Космічний розчин, де усі часи
в одну миттевість згорнуто і злито.
Там творення безодні і краси,
як це спекотне, аж до смерті, літо.

Земля моя – в степи проміння б'є.
Та щось на серці холодно і голо.
Оспівую, звеличую тебе
я переріганим війною горлом.

ПІСНЯ

*У степу могила
З вітром говорила.
Повій, вітре буйнесенький,
Щоб я не чорніла.*

Народна пісня

Братику-солдатику, ходять хмари білі,
де б ми ще зустрілися – на Савур-могилі.

У кургані чорному друзи* кришталеві,
у могилі козака – шабелька сталева.

Чом ти, брате, за царя, а я за гетьмана?
Закрутила голову московська омана?

Чи забув ти, як палав наш козак Харциза,
щоб тривогу Хортиця побачили знизу.

Вже здригнувся цілий світ од підступу ката.
Ти ж поліг за «Русь московську», а вона – пихата.

Що ж ти, братику, покинув рідненького батька,
у своїй землі великій ти як той безхатко.

«Ой, спить, хлопці, ув могилі, спить та не дрімайте,
Як воскресне Україна, волю привітайте».

* Друза (щітка) – мінеральний агрегат,
що вміщує гірний криштал.

* * *

Я знаю, молиться Рекуба*
вже з потойбічного села,
щоб взимку нас зігріла груба
і всі раділи від тепла.

І бачить він, як сходять зорі
і день прифронтівий згора.
Виблискують Кінські Роздори
і стелеться Комиш-Зоря.

Десь поруч спить Азовське море,
та над Донбасом смерть ширя.
І, як верхівка, гребінь горя –
така низька – Савур-гора.

* Анатолій Рекубрацький –
запорізький поет (1945-2011).

* * *

З рідного донського краю –
на веселий дерибан.
– Шагом, марш! – хижацькі зграї
під військовий барабан.

Там панує дух імперський
і підтримка рабських мас:
не ординці і не перси,
а «брати», що люблять нас.

На війну, як на весілля –
ряжені ідуть у бій,
та поблизу вже похмілля:
«груз двухсотый», рух гробів.

* * *

Так ся держава – випадковість?
(Намріялось, та не збулось).
Залізо зігнуте в підкови,
хори співучих безголось.

Незрозуміла, нелогічна:
дитя Христа й гетьманських чвар.
Одвічна, Господи, трагічна
і невагома, і – тягар.

Та тільки нею прибавлялась
могутність Польщі і Москви.
Європа мовчазно вдивлялась
в обличчя думної вдови.

Ми вже булат, дамаська криця,
століття гартували нас,
та животіє Бідний лицар
і багатіє свинопас.

Над вирвами – кущі тернові,
десь там у темряві – свіча:
тисячолітній храм на крові
чи виблиск давнього меча.

* * *

Коли ми прийдемо з війни
у батьківські оселі,
козацтва вольного сини,
завзяті і веселі.

Всіх нас запросять до столів:
національне свято!
З сльозою, з тостом і без слів
за нас чарки піднято.

Це потім винних всіх назвуть,
судом людським засудять,
відкриють нам страшенну суть
або відсутність суті.

Тяжкі мечі перекують
або залишать зброю
і проведуть в останню путь –
останнього героя.

Доконче, прийдемо з війни
на пагорби печерські,
з вином хтось чи без вина
та з прірвою у серці.

І кожен від вогню і втрат –
хто є наш ворог – знає,
та слово брат, мій рідний брат
вже інший вимір має.

* * *

Не бачу, хто стоїть при шахівниці*:
якісь знайомі й незнайомі лица.
Обчислюють од розуму щедрот
подій і доль українських поворот.

Початок. Крим. Гамбіт. Складний дебют:
і жодного у тім бою не вб'ють.
Москва: триумф, блискуча перемога,
а нам безсоння, розпач і тривога.

Як блискавка – війни сліпуча мить: один
«месія», іншому – болить,
одна земля та різні вже світи –
вбивають один одного «брати».

Літописи з кривавих сторінок.
Нічних комах над свічкою танок.
Лежать із обгорілими крильми
творіння Господа – і все це ми.

Колись напишуть чесні письмена
під назвою «Гібриди і війна».
Та знаю я, відомі будуть лица
тих, хто творив ходи на шахівниці.

* «Велика шахівниця». Збігнєв Бжезінський.

* * *

Так буває: у кожного правда своя
та ярмо – те, що правди супроти.
В небі зорі холодні, як сльози, стоять,
і вітри перехоплюють подих.

Всі, полегли за гідність, – то вічно живі,
од Січі до Небесної сотні,
бо немає між нами стовпів межових,
і вони поруч з нами сьогодні.

З прогорілих, прогірклих донецьких степів
ще багаття до неба злітає,
помолімось за тих, хто нестерпне стерпів,
їх серця над землею палають.

Помолімося, браття, бо все прохідне:
все минає – слова і прокльони.
Гідність Богу і роду – оце лиш одне,
що, як серце, чи било у дзвоні*.

* Дзвін – ударний сигнальний підвісний інструмент,
в середині якого підвішене било (серце).

* * *

Спита Господь: – А де твій рідний брат?
Навіщо цих жертвностей парад?
Чи правда те, що ти його сховав?
– Це крук зарив кістки, а я й не знав.

Кепкує Каїн. Ватра догоряє,
мовчить Росія і себе не знає,
не пам'ятає, що земля оця –
вершина й жертва самого Отця.

* * *

Господь не прийме покаєння
від богомерзких братовбивць,
завше прикметник – окаянний,
хоч й під ікону, долілиць.

Біблейським пилом скриті тайни,
та першою з безчестя слав
на всі віки: убивця – Каїн,
все рівно як «Господь прокляв».

На цій землі знов правда гола
і голі доли на землі.
Прадавнє Дике, смертне поле
злобою світить ув імлі.

Це тут, на берегах Каяли,
що лине в Сіверський Донець,
російський Володимир-Каїн
братам спаковує свинець...

Шикуються загони скорі.
Зоря встає. Вечірня путь.
І три раїни* – осокори –
разом з бійцями в небо йдуть.

Хода у хлопців не державна,
вже близько плеск Дінця-ріки...
І плаче юна Ярославна,
і голос лине крізь віки.

* Раїна – чорна тополя.

* * *

Передчуття вже іншої війни:
де не двобій, не перестрілка «Градів»,
не голосіння, не баси гарматні,
а вибір цей – щадити чи карати
залежних всіх – народи бунтівні.

Ще квіточки, та незабаром бій:
червоне, чорне, жовте і блакитне,
зелене і таке, чого не видно,
злобою, будяком в списках розквітне,
аж очі витріщать броватий Вій.

Раби мамони, що рахують зиск,
вже вийшли в люди м'язами пограти:
з повагою запрошують за ґрати
в легкі, як небеса, протекторати,
під охорону добровольчих військ.

Ой, Гетьмане, ти волю на папір,
а той на згоду, а її на зраду,
народом всім могилу розривати,
Україну у країні цій шукати –
чи вир зневіри, а чи відчай вір.

Спить під водою вольний Чортотлик –
хати, сади, церкви і кладовища
на дні Каховки, зверху – тіні-днища
суден, й не видно, що там вище,
та три віки над ним козацький лик:

повішеник на чорному плоту
пливе Дніпром, гойдається поволі
на острах іншим, бо таке сваволя
царя з Москви. Горить на видноколі
його закляття: «Всі за Русь святу!»

Пливе козак, чи дійсність, чи мана,
і три віки гойдаються обмани
про єдність, про якусь небесну манну.
Україна у цупких обіймах хана,
і три віки на знищення війна.

* * *

До ненависті не звернись,
не вимовлю прокляття
в твій бік, московська – дика Русь,
де вороги як браття.

Не закричу, не задихнусь,
не приголомшиш, помсто!
(Донбас, це ж твій страждальник – Стус,
тобі його не вдосталь!)

Собі ніколи не прощу
життя в піснях пташиних:
в своїх снігах, в своїм дощу,
та все ж без Батьківщини.

Гібридне, шовкове ярмо
на терені акацій.
Це не конфлікт двох рідних мов,
це – бій цивілізацій.

І розумом яким збагнуть
бандитів чи «повстанців»?
«Братерську» їх, до хрусту, лють
і на могилах танці.

Погибель наша – їх дари,
без правил і без права.
Та все ж на смертному одрі
прости їх, Боже правий.

* * *

Таке буває тільки на війні –
очікування бою серед ночі:
зірки з небес великі і сумні
вдивляються чи зазирають в очі.

О Боже, скільки безіменних їх,
аж слово «безліч» – сіре й невиразне:
стеги зірок, квітучих, польових –
і космос впав, відкрився весь одразу.

Гармонії, погібелі рушій,
аж подих відчуваєш, так він близько.
Гойдається, виблискує колиска
життя і смерті, тіла і душі.

* * *

Все перемелеться – борошно буде.
Важкість врожаю у засіках спить.
Білим по чорному скотиться грудень,
тиша впаде, мов розгорнута мить.

Чорним по білому пишуть літопис.
Пахощі в хаті – печуться хліби.
«Гідність і честь!» ми заносимо в пропис
дітям й онукам, та вперше собі.

Мовчки торкаємось істин всебічних,
криком у серці часи руйнівні,
що переплавили спокій у відчай.
Як воно буде вже після війни?

ХОРА

Та може й правда, я вже зрозумів,
чи відтворив у пам'яті, згадав,
де виникає водорозділ рік:
світів людських, вірніше, двох ідей:
імперської, ординських зазіхань,
ярма і всенародної любові,
з козацькою, де у сплетінні воль
покра і свобода, наче сяйво,
висвітлює нескорені Пороги.

*Що нам дається – спієчуття чи осуд
за слово наше, волю і жагу.
У стільникових гніздах жовті оси,
бо над землею лється пізня осінь,
що воду перетворює в шугу.*

Самотнє, чорне коливання тайни
народжує оголення вогню,
і слово – вже якась сакральна дія:
проникнення пройдешніх праотців
у одкровення чи у голос крові,
що відкриває нам жадану суть:
побачення з собою у віках,
у відбиттях осуди і пробачень.

*Буття людське – це світло
й морок слова,
рукопису розгорнутий сувій,
де підсвідомість наче тиша вій.
Над полум'ям осмислених подій
перетікають образи у мову.*

Єдине поле всіх тисячоліть
в підземному гранітному стисканні
неначе диск, що накопичує прозріння
у послідовну і довільну пам'ять.
Переживання мертвих і живих:
одвічний струм пронизує глибини,
настроєні на вічність наші душі
ці хвилі перетворюють у мову.

***У мову, що намолена народом,
до Божої солоної сльози,
до чорноти – незнаной краси,
що творить солов'їні голоси:
пісні пісень – стежину родоводу.***

Позбуто спогади, і заповіт
переписали. Віртуальність
реальна як примара у пустелі:
колодязі всихають, дощ іде
й не долітає до родючих чорноземів.
Літанії – чи скарги, чи молитви?
Та вщент – і дід, і Отче наш забуті.
Минулого навмисне вбивство
породжує оглухлу німоту.

***Перетікає німота в слова
і далі у безодню, через вінця.
Кінець епохи – ми усі чужинці,
з безоднею віч-на-віч – наодинці...
Зворотна вічність: тлінна, часова.***

* * *

Усе дозволено. Усе!
Спресоване повітря дзвону
осанну радісну несе
тому, хто вище, ніж закони.

Прихований кинджал Москви
чи винахід, чи перст нагоди.
Палають свічі воскові
на честь «месії-воєводи».

Заздравна твориться мольба
по всіх церквах, по всій Росії,
і щириться до нас злоба
в колоніях, що обрусіли.

– Усе дозволено. Усе! –
шепоче з півночі правитель.
Як од падучої, трясе
розкольників несамовитих.

І рай, що в затінку шабель
«пророк» всім вірним осіє –
збирач утрачених земель,
що під ногами прірву має.

Та чий ти син? З яких родин?
Білявий. Тихий. Очі сині.
– Ніщо не істинно! – один
він знає тайну ассасинів*.

* Ассасіни – давній таємний орден, терористична секта, зомбовані члени якої учиняють багаточисленні вбивства на політичному та релігійному підґрунті.

* * *

Я той, хто безвісти пропав
в нічному степу під Іловайськом:
спіткнувся об вогонь і впав
в кущі тернові чи то райські.

Для всіх живих я ще живий,
для мертвих побратимів – мертвий.
Звивається небес сувій:
міцні й цупкі обійми смерті.

Загинув на своїй землі,
поміж війною і ганьбою
у зрадництва тугій петлі,
без протиборства, без двобою.

Та перехресним артвогнем
нас перед смертю охрестили:
ніч вибухнула світлим днем –
і очі, й розум засліпились.

Я не узнаю, чи найдуть
мої останки обгорілі,
чи проведуть в останню путь
мене обдурені й прозрілі.

Я не герой, а зниклий геть,
та зниклі – ті, що не вмирають,
бо мертвих довід, доказ – смерть,
я ж – спогад, що не забувають.

Я не дожив до перемог,
бо жив в країні збанкрутілій,
й не по мені мартиролог* –
гниє моє гріховне тіло.

Не визнаю – буде Крим у нас,
Азовське й Чорне море синє,
чи продадуть Луганськ й Донбас
царю московської Росії?

* Мартиролог — список визнаних мучеників.

Та вірую, бо я ж бажав,
щоб ця земля – не полем бою,
не протиборством двох держав,
які випробували зброю,

а Божим духом проросла,
як купина неопалима...
Десь там тече вода з весла:
і дощ, і річка – неділимі.

Я той, хто безвісти пропав
під Іловайськом. Світ незнаний
у хвилях почорнілих трав
на цій війні – на вітчизняній.

* * *

Зникле село. На горбу – кладовище:
чорні хрести поміж чорних рослин.
Ближче до неба поховані, ближче,
хоч вже корінням земним проросли.

Всі тут свої – у поверхні похилій:
в небо і землю водночас їх путь.
Наче спустошені гнізда – могили
теплого сонця і березня ждуть.

Чортополоху насіння вже голе:
вольний політ – на чотири боки.
І не печаль – елемент виднокола:
зникле село і забуті гробки.

Душі кружляють, та нікуди сісти:
спалахи доль у ранковій імлі.
Поруч вони, як до Господа відстань:
Царство Небесне на грішній землі.

* * *

Така дзвінка, така прозора тиша,
це осінь рання сяє навкруги.
Час перемир'я. Час подвійних рішень.
Біля дороги обгорілі вишні,
а в небі зграя: ворони – круки.

Йде обмін полонених. Вбогі бранці
крізь блокпости, поміж бетонних брил.
Проміння сонця розквітає вранці...
Військові, нацгвардійці і «повстанці»
з передової – у безпечний тил.

Роса блищить. Прощення чи прощання?
Апофеоз гібридної війни?
Прозора тиша. Коників дзижчання.
Та, може, й правда – істина в мовчанні...
Такий далекий обрій восени...

СОРОКОВИНИ

Реквієм

Земля парить. Сороковини.
Душа спішить у перехід,
у вічність – вічна путь віднині,
в небесну твердь і небо синє,
у інший – потойбічний світ.

Дими пливуть передранкові:
земний початок небуття.
Степи приймають в спадок повість:
життя, що зветься випадковість,
й свідомий біль цього життя.

Стовпи вогню у темний простір...
Ніхто з полеглих цих не зник,
бо кожен не окремий острів,
не одинак, не хрест погосту,
а Україна – материк.

Ще спить озер м'яка поверхня,
води невидимі шари:
тонесенький, дзеркальний – верхній
й глибинний, в нім всі зорі серпня:
прозора темрява горить.

Невпізнане: темніє чорне –
з холодним Всесвітом злиття.
І що воно, те – вище, горнє?
Бездонні невагомі жорна,
за смерть страшніше – небуття.

Летять невинно убієнні,
це – вознесіння, вшестя душ.
Пліч-о-пліч мирні і воєнні,
звичайні, без страху – буденні,
посеред малъв чи поміж руж.

Пливуть у незнайомі хвилі...
У чому жертва їх і суть:
вони країну цю любили,
як жебраки, що просять милість
й до Бога милість ту несуть.

Була любов, та не взаємна:
без похвали і нагород,
та молитовна і таємна
од душ і плоті невід'ємна,
така: «Щоб збувся наш народ!»

В росі холодній Україна.
Відбитки зір – блищать степи.
Що там, скажи, в твоїм таїнні?
Хитаються, скриплять раїни.
В обіймах миті вічність спить.

* * *

У заводь, у заплаву причалив тихий човен
чи тополина тінь від місяця лягла.
Розходиться й пливе нічна осіння повінь,
і кола на воді без дотика весла.

Он річка в небесах, як небеса у річці,
з туманностей й зірок вирує течія,
в ній чорне й золоте – обійми протиріччя,
в дочасній німоті майбутній час ширя.

А вранці крутояр густим туманом повен,
і десь у далині на пагорбі село.
Крізь клубовиння хмар пливе осінній човен.
Чи Бог, чи дід старий обперся на весло.

* * *

*Гой росте спориш, гой росте спориш,
Стелиться дорогою.
Бувай здорова, родинко моя,
Бо я вже на дорозі.*

Народна пісня

Цей серпень – начебто свідоцтво
безсмертя й вічності душі.
Тумани і дими пророцтва
вже впали. Зірчасто і просто
блищать вінці на спориші.

Мигтить на втопаній стежині
незнаний путь в далечину.
Колосся до землі – обжинки,
і очі тьмяні і ожинні
вдивляються у вісь земну.

Десь Божий град, десь Боже місто
і небо світу для душі,
чому ж так боляче й вогнисто,
немов кристал, цей біль сирітства,
виблискує у спориші.

A black and white photograph of a desolate landscape. In the foreground, there is a concrete barrier with a sign that reads "ПРОТІЗД ЗАБОРОНЕНО" (No Through Traffic). The background shows a line of trees and a cloudy sky. The image is faded and serves as a background for the text on the right.

Пливе листя в світлім лісі,
лине листя до води.
Пливе листя падолиста,
вже вода прозора й чиста
аж до відбиття біди,

аж до гіркоти прощання,
аж до щільності сльози.
Кам'янисте дно й піщане:
невідомість чи пізнання –
хитаються терези.

Пливе листя в синє море,
пливе Сіверським Дінцем,
де біда короткозора
через горе – винозора,
бо кришталь – то скло з свинцем.

На галявині у лісі
копачів могил сліди.
Схили перед ранком сизі.
Осінь в золотавій ризі
кличе чорні холоди.

* * *

На зламі двох епох – потворності й краси –
йде перезавантаження програми,
як тиш після грози – виносять образи,
і вже ти сам у спорожнілім храмі.

Народе мій – буремні голоси,
поміж війни і вкраденого миру,
поміж осанн й осінніх голосінь
коловорот зневір'я всіх і віри.

Йде причащення хлібом і вином:
людською кров'ю і жертвним тілом,
і вже новий складається геном,
в якому дух і гідність – ціле.

Вже відбулось, пророче щось збулось:
прозріння – наче з Богом наодинці.
І сходить сонце з-над кривавих рос,
немов Шевченко знову народився.

БАТЬКІВЩИНІ

Вже не захват, а ті колювання,
що невидимі для очей:
наче осінь, це пізнє кохання –
незнайоме небес огортання:
і прощення, і радість, і щем.

Таємницю прозріння відкрила,
спілкування – земне з неземним,
хоч всесильна – Ти не підкорила,
а дала мені волю і крила
жити небом з тобою одним.

Чисту осінь розблискує жовтень
і не вміщують світла слова.
Я – зі персті і виру безодень,
та відбувся з Майданових сотень:
наді мною – твої Покрова.

ПІСНЯ

І не вмерли, і не вмруть
всі брати по зброї:
ні бійці січневих Крут,
ні АТО герої.

Козаку і чорт не брат,
а не те що Путін.
Не злякає зик гармат
і підступна сутінь.

Згинуть вороги й кати.
Вір, козак, у силу.
Не поляжеш двічі ти
у одну могилу.

Хай веде тебе у бій
ціль невідворотна,
прапор жовто-голубий
і Небесна сотня.

Вічна слава і любов
кращих обирають.
В нас тече козацька кров:
сильні – не вмирають.

ЗМІСТ

Коник грає – смерть гукає.....	3
У тім селі маловідомім.....	4
Вже є верховного наказ.....	7
Мати з батьком проводжають сина.....	8
Це – ворог твій підступний.....	9
Перемога, то від Бога.....	10
Садами й зорями цвіло.....	12
Я вивіряв у цю вечірню мить.....	13
Був такий поет – Холодний.....	14
Чи наснилося, бо не природно.....	16
І що у тім? Блакитне й золоте.....	17
Пісня. Братику-солдатику.....	19
Я знаю, молиться Рекуба.....	21
З рідного донського краю.....	22
Так ся держава – випадковість?.....	25
Коли ми прийдемо з війни.....	26
Не бачу, хто стоїть при шахівниці.....	29
Так буває: у кожного правда своя.....	30

Спита Господь: – А де твій рідний брат?.....	31
Господь не прийме покаяння.....	33
Передчуття вже іншої війни.....	34
До ненависті не звернусь.....	37
Таке буває тільки на війні.....	38
Все перемелеться – борошно буде.....	39
Хора.....	40
Усе дозволено. Усе!.....	42
Я той, хто безвісти пропав.....	44
Зникле село. На горбу – кладовище.....	46
Така дзвінка, така прозора тиша.....	47
Сороковини.....	48
У заводь, у заплавл причалив тихий човен.....	50
Цей серпень – начебто свідоцтво.....	52
Пливе листя в світлім лісі.....	53
На зламі двох епох – потворності й краси.....	55
Батьківщині.....	56
Пісня. І не вмерли, і не вмуть.....	59

Літературно-художнє видання
Медко Олександр Олексійович

Хора
Збірка віршів

Літературний редактор Олександр Лазутін
Коректор Наталія Чечєко
Художник Анатолій Кондаков

Видавництво «Дике Поле»
Україна, 69063, м. Запоріжжя, вул. Троїцька, 31-А.
Тел.: (061) 213-75-05; 213-75-95.
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
33 № 004 від 23.08.2001

Формат 60x84/16. Папір офсетний.
Гарнітура Arial. Друк офсетний.
Підписано до друку 21.11.2017. Ум. друк. арк. 3,48.